

Blog: Geef hem gewoon de ruimte ...

Onlangs heb ik op een grijsgraue herfstmaandag in de buurt van Amersfoort van 15 tot 21 uur een bijzondere bijeenkomst mogen beleven met een aantal aspirant-Gespreksmakers, stuk voor stuk bijzondere mensen en unieke persoonlijkheden. Met elkaar hebben we tijdens boeiende en intensieve uren de vrije ruimte gezocht om gezamenlijk te verkennen en te verwoorden wat het gedachtengoed van Gespreksmakers nou eigenlijk is. En voor welke vragen, issues en uitdagingen van organisaties een Gespreksmakers-aanpak van wezenlijke betekenis kan zijn.

Het belang van vrije ruimte

Na afloop, onderweg naar huis, laat ik de thema's, verhalen en beelden van de afgelopen uren nog eens de revue passeren. Een van de belangrijkste aspecten waar Gespreksmakers zich mee onderscheiden is het (h)erkennen en mobiliseren van de vrije ruimte die mensen nodig hebben om zich gelukkig te voelen en tot ontplooiing te komen in hun werk. Onwillekeurig dwalen mijn gedachten een beetje af. Wat zijn tot nu toe eigenlijk mijn eigen ervaringen met het belang van "vrije ruimte"? Al mijmerend schieten mij zowel recente als minder recente voorbeelden te binnen. En opeens komt een wel heel oude herinnering bovendrijven. Ooit heb ik als kind van heel nabij al eens de waarde, de kracht en het belang van de vrije ruimte mogen ervaren. Zo'n vrije ruimte die Gespreksmakers als geen ander kunnen, durven en willen faciliteren.

Konijnen-ondernemer

Van jongs af aan, totdat ik op 18-jarige leeftijd de wijde wereld ben ingetrokken, heb ik thuis konijnen gehad en verzorgd. Voor de liefhebbers: aanvankelijk waren het de wat kleinere soorten als "blauwe Weners" en "Hollanders". Na verloop van tijd maakten zij plaats voor "Vlaamse Reuzen". Ik zal een jaar of 8 geweest zijn toen een van mijn lievelingskonijnen (hij heette Hansje) al een paar dagen lusteloos, zonder te eten en te drinken en met een behoorlijk opgeblazen buik stilletjes in een hoekje bleef zitten dromen. Hansje bleek last te hebben van verstopte darmen waardoor zich steeds meer gas in zijn maag/darmkanaal aan het ophopen was, iets dat bij konijnen meestal vroeg of laat leidt tot overlijden van het betreffende dier.

Alles geprobeerd

Na een paar dagen was ik ten einde raad. Het begon er steeds meer op te lijken dat mijn lievelingskonijn zou doodgaan. Behoorlijk overstuur stapte ik op mijn vader af en vroeg hem om advies. "Wat moet ik doen om mijn Hansje weer beter te maken?" Pa, die zelf vroeger ook konijnen had gehouden, kwam als ervaringsdeskundige meteen met een 5-tal acties/handelingen op de proppen om Hansje z.s.m. er weer bovenop te krijgen (wist je dat consultants daar doorgaans ook een handje van hebben? Zij noemen dat dan: hun methodieken).

Blog: Geef hem gewoon de ruimte ...

Vertrouwend op al dat welgemeende en goedbedoelde vaderlijke advies ben ik bijna 2 dagen dapper en hoopvol in de weer geweest om Hansje beter te krijgen. Maar niets hielp Integendeel, Hansje kon inmiddels niet meer rechtop zitten, lag half op zijn rug, deed amper zijn ogen open, had een buik als een opgeblazen ballon en had de afgelopen dagen ook niets meer gegeten en gedronken.

Geen perspectief meer

Die woensdagnamiddag ben ik huilend van verdriet weer op mijn vader afgestapt. En pa wond er geen doekjes om. "Hoe erg dat ook is Pierre, hou er maar rekening mee dat Hansje over een paar dagen dood is". Dat antwoord was voor mij volstrekt onacceptabel dus ik vroeg mijn vader met betraande ogen of we met Hansje naar de dierenarts konden gaan. Dat was volgens hem echter volkomen zinloos. Daar zou Hansje zeker niet beter van worden en het zou ook nog eens een hoop geld kosten. We zwegen allebei even en toen kreeg mijn vader opeens een idee en hij sprak: "Ik ken misschien toch wel iemand die Hansje nog kan beter maken". Ik keek mijn pa met vragende en hoopvolle ogen aan, toen hij resoluut vervolgde: "Neem Hansje eens mee naar je opa en vraag opa maar eens wat je nog zou kunnen doen".

Opa weet raad

Voor mijn gevoel was er geen seconde meer te verliezen. Ik aarzelde daarom niet langer, heb een stevige doos gepakt, daar wat stro in gedaan en een inmiddels meer dood dan levende Hansje voorzichtig opgepakt en in die doos gelegd. Doos met kostbare inhoud vervolgens op de bagagedrager van mijn fiets bevestigd en met het geheel naar de andere kant van Hoensbroek gefietst om mijn opa om advies te vragen. In tranen vertelde ik mijn opa wat er aan de hand was en wat ik allemaal al geprobeerd had om Hansje beter te maken. Nadat opa mij een beetje gekalmeerd had, haalde hij Hansje voorzichtig uit de doos, betastte zijn buikstreek eens goed, maakte de bek van het beestje open en bekeek de snijtanden en trok de oogleden van Hansje even naar beneden om de toestand van zijn oogjes te bekijken (consultants noemen dat meestal: inventarisatie van de huidige situatie).

Hansje heeft ruimte nodig

En toen sprak opa de historische woorden: "in de huidige situatie is er maar een iemand die Hansje nog kan beter maken en dat is niet jouw vader en dat zijn ook niet jij en ik. De enige die Hansje nog kan beter maken, is Hansje zelf.....". Ik was sprakeloos en begreep op dat moment nog niet goed wat opa met zijn wijze woorden bedoelde en keek hem vragend aan. Opa legde ondertussen ter geruststelling zijn hand op mijn schouder en vervolgde: "Hansje heeft de ruimte nodig zodat ie zelf kan vinden wat goed voor hem is. En jij kunt Hansje een handje helpen door hem die ruimte te geven" Nog steeds snapte ik niet goed wat opa bedoelde en desgevraagd vervolgde opa: "Als jij Hansje nou eens loslaat op dat verwaarloosde weiland bij jullie in de buurt, dan gaat Hansje – tenminste als ie dat zelf wil – op zoek naar en

Blog: Geef hem gewoon de ruimte ...

knabbelen aan plantjes, onkruid en kruiden die hem beter kunnen maken”.

Ik reageerde in eerste instantie vol ongeloof: “dus u wilt dat ik Hansje gewoon loslaat op een braakliggend stukje weiland en dan maar erop moet vertrouwen dat ie beter wordt en niet wegloopt?” Opa knikte instemmend en hij zei: “Als je Hansje in zijn hok laat zitten, weet je zeker dat ie zal doodgaan. Als je hem loslaat, en een paar dagen geduld hebt, is er tenminste nog een kans dat het goed komt”.

Vertrouwen is niet makkelijk

Ik bedankte opa voor zijn bijzondere advies, we namen afscheid met een knuffel en met knikkende knieën fietste ik vervolgens, met doodzieke Hansje in de doos achterop, weer naar huis. Daar aangekomen, ben ik direct naar dat verwaarloosde weiland gegaan. Maar aanvankelijk durfde ik Hansje helemaal niet los te laten. Misschien wordt het wel zijn dood, is de gedachte die overheerst. Maar ik heb eigenlijk helemaal geen keus. Ik moet opa vertrouwen en dus heb ik uiteindelijk toch die doos opengedaan en op zijn zijkant neergezet zodat Hansje eruit zou kunnen kruipen. Inmiddels was het al gaan schemeren, dus ik nam afscheid van Hansje en ben naar huis gegaan.

Hansje is weg en onvindbaar

De volgende ochtend ben ik, voor het naar schoolgaan toch even gaan kijken De doos stond nog keurig in het weiland, maar Hansje was in geen velden of wegen meer te bekennen. Na schooltijd ben ik uiteraard weer gaan kijken. Doos leeg en nog steeds geen spoor van Hansje. Vrijdag volgde 2 keer hetzelfde ritueel met dezelfde uitkomst: nog steeds geen Hansje

Een klein wonder ...

Zaterdagochtend, verdrietig dat Hansje wel eens dood zou kunnen zijn of dat als ie nog leefde, ik hem nooit meer zou vinden, ben ik met de moed der wanhoop weer naar dat weiland gegaan en heb daar misschien wel een uur lang luidkeels Hansje geroepen en naar hem gezocht. En op enig moment gebeurde het dan toch: daar kwam Hansje opeens aangehuppeld, nog een beetje voorzichtig, en ja hoor: geen enorm opgeblazen buik meer, wel behoorlijk afgevallen en Hansje had alleen maar oog voor de stukjes droog brood die ik hem begon te voeren.

Vertrouwen is key

Dolgelukkig heb ik een aan de beterende hand zijnde Hansje daarna mee naar huis genomen. Dezelfde dag ben ik nog even bij mijn opa aangegaan, heb het grote nieuws verteld en hem bedankt voor zijn advies. Opa moest glimlachen en tot mijn grote verbazing bedankte opa vervolgens ook mij. Toen ik hem vroeg naar het waarom, sprak hij: “En ik wil jou bedanken omdat je hebt durven te vertrouwen op Hansje, op mij en last but not least: ook op jezelf”.

Blog: Geef hem gewoon de ruimte ...

Vrije ruimte anno heden

Vanuit deze metafoor, nog even terug naar Gespreksmakers anno heden.

- In dit verhaal staat Hansje synoniem voor individuen en groepen in een organisatie of voor thema's en issues waar medewerkers en organisaties mee worstelen. Individuen en groepen, die mits ze de ruimte krijgen en/of die ruimte ook nemen, perfect weten te verwoorden wat goed voor hen is en wat dient te gebeuren.
- In dit verhaal ben ik – als 8-jarige - synoniem voor de directie c.q. het management van een organisatie die bezorgd en betrokken is en in principe het beste voorheeft met haar medewerkers en organisatie maar dergelijk intenties onvoldoende weet om te zetten en te realiseren.
- In dit verhaal staat opa synoniem voor een Gespreksmaker die Hansje centraal stelt en intuïtief aanvoelt en verwoordt wat Hansje c.q. medewerkers nodig hebben: vrije ruimte zodat zij zelf willen, kunnen en durven verwoorden en realiseren "wat nodig is".
- En zelfs de 8-jarige Pierre is destijds al een beetje Gespreksmaker omdat ie Hansje een handje geholpen heeft om zijn eigen ruimte te pakken 😊.

Pierre Linssen

M: +31 6 5154 3264

E: pierre.linssen@perspectum.nl

I: www.perspectum.nl

S: Let's make the impossible
possible as possible
as soon as possible!

Just for the record: Hansje heeft na zijn bijna-dood-ervaring nog jarenlang geleefd, is stamvader geworden van heel wat nakomelingen en ook niet onbelangrijk: Hansje is altijd gevrijwaard gebleven van een kerst-lot à la Youp van 't Hek's Flappie. Hansje is uiteindelijk van ouderdom gestorven.